

Micul Prinț

Antoine de Saint-Exupery

Micul Prinț nu este Prinț și vulpea nu este vulpe...:))

O lecție despre inteligența emoțională...

„ - Cine ești tu ? zise Micul Prinț. Ești tare frumoasă...

— Sunt o vulpe – zise vulpea.

— Vino să te joci cu mine – o pofti Micul Prinț. Sunt atât de trist...

— Nu pot să mă joc cu tine – zise vulpea. Nu sunt îmblânzită.

— A ! Iartă-mă – rosti Micul Prinț. [...] Ce înseamnă « a îmblânzi » ?

— E un lucru care prea e dat uitării – zise vulpea. Înseamnă « a-ți crea legături »...

— A-ți crea legături?

— Desigur – zise vulpea. Tu nu ești încă pentru mine decât un băiețuș aidoma cu o sută de mii de alți băiețuși. Iar eu nu am nevoie de tine. Și nici tu n-ai nevoie de mine. Eu nu sunt pentru tine decât o vulpe, aidoma cu o sută de mii de alte vulpi.

Dar dacă tu mă îmblânzești, vom avea nevoie unul de altul. Tu vei fi, pentru mine, fără seamăn în lume...

— Încep să înțeleg – zise Micul Prinț. E undeva o floare... mi se pare că m-a îmblânzit... [...]

— Dacă tu mă îmblânzești, viața mi se va însenina. Voi cunoaște sunetul unor pași deosebit de-ai tuturor. Pașii altora mă fac să intru sub pământ. Al tău mă

Kalytheo

va chema din vizuină, ca o melodie. Și-apoi, privește ! Vezi tu, acolo, lanurile de grâu ? Eu nu mănânc pâine. Mie grâul nu mi-e de folos. Lanurile de grâu mie nu-mi aduc aminte de nimic. Și asta-i trist ! Tu ai însă părul de culoarea aurului. Va fi, de aceea, minunat, când tu mă vei fi împlânzit ! Grâul auriu, și el îmi va aminti de tine. Și-mi va fi nespus de dragă murmurarea vântului prin grâu... [...]

Nu cunoaștem decât ceea ce împlânzim – zise vulpea. Oamenii nu mai au timp să cunoască nimic. Ei cumpără lucruri de gata, de la neguțători. Cum însă nu există neguțători de prieteni, oamenii nu mai au prieteni. Dacă vrei să ai un prieten, împlânzește-mă !

— Ce trebuie să fac ? zise Micul Prinț.

— Trebuie să ai foarte multă răbdare – răspunse vulpea. La început, te vei așeza ceva mai departe de mine, uite-așa, în iarbă. Eu te voi privi cu coada ochiului, iar tu nu vei rosti nici un cuvânt. Graiul e izvor de neînțelegeri. Însă vei putea, pe zi ce trece, să te așezi din ce în ce mai aproape de mine...

A doua zi, Micul Prinț veni din nou.

— Mult mai frumos era dacă veneai și astăzi la aceeași oră – zise vulpea. Dacă tu, de pildă, vii la ora patru după-amiaza, eu încă de la ora trei voi începe să fiu fericită. Pe măsură ce ora va trece, și mai fericită mă voi simți. La ora patru, mă vor cuprinde un frământ și o neliniște : voi descoperi cât prețuiește fericirea ! Dar dacă vii la voia întâmplării, eu niciodată nu voi ști la care ceas să-mi împodobesc sufletul. Ne trebuie rituri.

— Ce-i acela rit ? zise Micul Prinț.

— E și el ceva cu totul dat uitării – zise vulpea. E ceea ce face ca o zi să se deosebească de celelalte zile. [...]

Astfel, Micul Prinț împlânzi vulpea. Iar când ora despărțirii fu aproape :

— Vai ! zise vulpea... Am să plâng...

Kalytheo

— Din vina ta – zise Micul Prinț – eu nicidecum nu-ți voiam răul, ci tu ai vrut să te-mblânzesc...

— Așa e – zise vulpea.

— Dar ai să plângi ! zise Micul Prinț.

— Așa e – zise vulpea.

— Atunci nu dobândești nimic din asta !

— Ba dobândesc – zise vulpea – datorită culorii grâului. [...]

— Rămâi cu bine – zise Micul Prinț.

— Te du cu bine – zise vulpea. Iată care-i taina mea. E foarte simplă : limpede nu vezi decât cu inima. Ochii nu pot să pătrundă-n miezul lucrurilor.

— Ochii nu pot să pătrundă-n miezul lucrurilor – spuse după ea Micul Prinț, ca să țină minte.

— Numai timpul petrecut cu floarea ta face ca ea să fie atât de prețioasă.

— Numai timpul cheltuit cu floarea mea... spune Micul Prinț, ca să țină minte.

— Oamenii au dat uitării adevărul acesta – zise vulpea. Tu însă nu trebuie să-l uiți. Devii răspunzător de-a pururi pentru ceea ce ai îmblânzit. Tu ești răspunzător de floarea ta.

— Eu sunt răspunzător de floarea mea..., spuse Micul Prinț, ca să țină minte.

(Facebook - Mariana Olariu – psihoterapeut)

Pentru a comunica eficient și a crea legături sănătoase, în care să ne simțim în siguranță și să ne menținem starea de bine, este nevoie să cunoaștem și să aplicăm, atât în mediul real, cât și în mediul virtual, un „**cod al respectului**”, care să ne ajute să comunicăm eficient.

Fiecare persoană își dezvoltă și integrează propriile strategii de comunicare eficientă, ținând cont de valorile personale. Astfel, respectul de sine și respectul pe care îl acordăm celorlalți pot fi valori ce ne ghidează spre o comunicare armonioasă și relații interpersonale de calitate.

Existența și folosirea unui „cod al respectului” reprezintă condiția esențială pentru a ne simți în siguranță. Atunci când nevoia noastră de a fi în siguranță ne este încălcată, când starea de bine ne este periclitată și se ajunge la conflicte care declanșează stări de tensiune interioară, fie că se întâmplă în mediul real de viață, fie în cel virtual, trebuie să discutăm această problemă cu un adult care să ia măsuri pentru stoparea comportamentelor agresive, de hărțuire, care nu pot fi tolerate.

Dacă în viața reală este mai ușor să gestionăm comunicarea, întrucât participanții la comunicare sunt tangibili, cognoscibili, sunt „îmblânziți”, cum ar spune Micul Prinț, în mediul virtual, de multe ori, nu cunoaștem interlocutorii. Aceștia sunt „neîmblânziți”, necunoscuți și nu există o legătură creată, astfel încât trebuie să fim precauți, să păstrăm distanța, așa cum îl sfătuia vulpea pe Micul Prinț. Pentru o comunicare în siguranță este nevoie de cunoașterea interlocutorului.

Informațiile pe care interlocutorii necunoscuți sau rău intenționați ar dori să le transmită pot fi neadecvate pentru vârsta noastră sau pot să aibă un conținut agresiv, care să ne rănească.

Aceștia pot să ne ceară date personale de care să se folosească în detrimentul nostru, trimițând mesaje neplăcute, răspândind zvonuri sau postări false despre noi, clipuri sau poze trucate. Pot apărea comportamente agresive de intimidare și hărțuirea on-line, cunoscute sub numele de **cyberbullying**. Astfel de comportamente generează situații de stres, deteriorează starea noastră de bine și trebuie stopate cu ajutorul unui adult. (**Page 50 - Consiliere clasa VI**)

Comunicarea, între real și virtual

Nu putem să existăm ca ființe umane în absența unui permanent exercițiu de comunicare. Trebuie să plecăm de la o realitate care este intrinsecă spațiului social, din primul moment al existenței acestuia: aceea ca nu există, decât în mod excepțional, persoane izolate. **Aristotel spunea că numai fiarele și zeii se află în afara lumii sociale:** primele pentru că nu au nici rațiune și nici un limbaj prin care să comunice (sigur, putem vorbi de cel instinctual, dar acesta nu e unul articulat), supraoamenii pentru că își sunt suficienți. Cum oamenii nu sunt ființe autosuficiente, trebuie să-și pună rațiunea la lucru și, prin comunicare, fie verbală sau non-verbală, să se adune cu semenii lor pentru a-și atinge scopurile. Cu alte cuvinte, sociabilitatea umană are drept trăsătură definitorie comunicativitatea. De aici încolo, putem înțelege că nici personal, nici profesional, nu avem cum să existăm ca ființe umane în afara unui permanent exercițiu de comunicare.

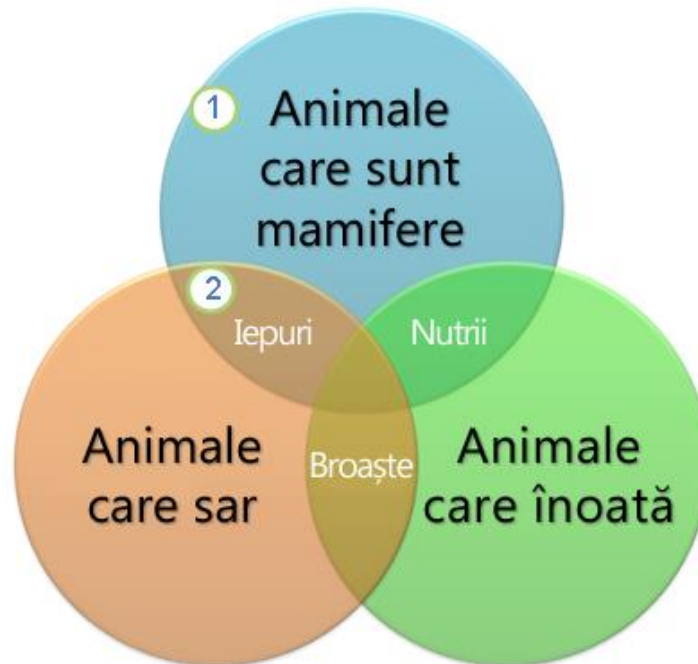
Chiar și comunicarea online este un exercițiu veritabil de comunicare și, chiar dacă discutăm de un mediu în care interacțiunea fizică lipsește, componenta socială își face simțită prezența. Mediul on-line este foarte dinamic, iar asta se întâmplă și grație interactivității sale deosebite, ceea ce e firesc să îi atragă foarte tare pe cei tineri, îndeosebi. Publicațiile on-line, televiziunile și radiourile, dar și diversele site-uri, bloguri și rețele de socializare au devenit, inutil să mai spun, parte din ce în ce mai importantă a modului în care acumulăm bagajul informațional. Parafrazând un eseist român contemporan, trebuie totuși să ne întrebăm “Ce se pierde atunci când se câștigă ceva?” Am câștigat foarte mult în interactivitate, există o libertate deosebită în mediul virtual, au dispărut – cu mici excepții, cele din regimurile totalitare încă existente ori cele din țările în care, din cauza sărăciei, populația nu are acces la internet decât într-un grad foarte scăzut – cele mai multe dintre barierele de comunicare, trăim în acest “sat global” cu “ulițe” construite informatic, în care valorile se aglutinează (se unesc/lipesc) și care pare să urmeze ceea ce aș defini drept “principiul multiculturalismului”, care spune că tot ceea ce ne diferențiază este ceea ce ne unește.

Este, însă, această unitate una veritabilă? Nu am pierdut, cumva, ceva din autenticitatea unei relații umane? Nu am ajuns cumva, în pofida “apropierii” virtuale, să ne distanțăm și mai mult, să ne recunoaștem între noi numai prin intermediul acelor imagini și reprezentări pe care, fiecare în parte, ni le proiectăm în spațiul virtual global?

Alina Sava (<http://e-conexiuni.ro/archives/2402>)

Crearea unei diagrame Venn

O diagramă Venn utilizează cercuri care se intersectează pentru a ilustra similitudinile, diferențele și relațiile dintre concepte, idei, categorii sau grupuri. Similitudinile dintre grupuri sunt reprezentate în porțiunile care se intersectează ale cercurilor, în timp ce diferențele sunt reprezentate în porțiunile care nu se intersectează ale cercurilor.

<https://support.microsoft.com/ro-ro/office/crearea-unei-diagrame-venn-d746a2ce-ed61-47a7-93fe-7c101940839d>

Lucrați în perechi. Identificați asemănări și deosebiri între comunicarea în mediul real și cea în mediul virtual. Notați-vă ideile într-o diagramă Venn. Comparați răspunsurile voastre cu ale colegilor.

